

DIVADLO ALOISE JIRÁSKA

ÚPICE '74

21.-27.4.1974

DIVADLO A. JIRÁSKA

ÚPICE '74

festival současné divadelní tvorby

21.-27.4.1974

DIVADLO A. JIRÁSKA

UPICE '74

POŘADATELÉ:

KRAJSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR HRADEC KRÁLOVÉ
KRAJSKÉ KULTURNÍ STŘEDISKO HRADEC KRÁLOVÉ
OKRESNÍ NÁRODNÍ VÝBOR TRUTNOV
OKRESNÍ KULTURNÍ STŘEDISKO TRUTNOV
MĚSTSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR ÚPICE
KULTURNÍ KLUB ROH ÚPICE
OKRESNÍ ODBOROVÁ RADA TRUTNOV
MĚSTSKÝ VÝBOR NÁRODNÍ FRONTY ÚPICE
KRAJSKÝ VÝBOR SSM HRADEC KRÁLOVÉ

ORGANIZAČNÍ VÝBOR:

Josef Bejr	KK ROH Úpice
Vlasta Burešová	OKS Trutnov
Marie Červinková	ONV Trutnov
Jarmila Flídrová	KK ROH Úpice
Naďa Hamplová	KV SSM Hradec Králové
Věra Husáková	KK ROH Úpice
ing. Vladimír Hetflejš	KK ROH Úpice
Dr. Jaroslav Jörka	KK ROH Úpice
Marie Jirásková	KK ROH Úpice
Bohuslav Jánský	MěV NF Úpice
Milan Kýnl	KK ROH Úpice
Ludvík Nyklíček	KK ROH Úpice
Dr. Petr Průša	KKS Hradec Králové
Václav Svoboda	OOR Trutnov
Ladislav Středa	OKS Trutnov
Pavel Šťastný	OKS Trutnov
Slávka Tomanová	KKS Hradec Králové
Ladislav Tomm ml.	KK ROH Úpice
Libuše Teichmanová	MěstNV Úpice
Ladislav Tomm st.	KK ROH Úpice

Vážené soudružky, vážení soudruzi

Socialistická kulturní politika, uskutečňovaná ve Východočeském kraji, se pevně opírá o výrazné politicky angažované projevy souborů zájmové umělecké činnosti. V oblasti amatérského divadla se můžeme pochlubit nejen příkladnými dramaturgickými počiny, ale novými přehlídkami a festivaly, které se jednoznačně hlásí k myšlenkám výchovy k socialistickému vlastenectví a proletářskému internacionalismu. Jako příklad je možno uvést Festival ruských a sovětských her ve Svitavách, který vznikl z iniciativy členů souboru a místních orgánů a stal se příkladem pro celé amatérské divadlo u nás. Jsme rádi, že také v Úpici, městě velkých tradic proletářské kultury, hlavně na úseku hudby a divadla, se zrodila myšlenka festivalu současných her.

Ve výchově našich občanů, v prohlubování forem socialistického života má kultura a umění přední místo. Současná pokroková tematika, aktuální problematika socialistického života u nás i v zemích našich socialistických přátel je nejlepším přínosem socialistického pojetí umění i zájmové umělecké tvořivosti. Zá-

važným prvkem je skutečnost, že k tomuto pojetí funkce zájmové umělecké činnosti se hlásí především mladá generace. Na její adresu mluví i závěry zasedání ÚV KSČ z července roku 1973: „Aby nebyli nezúčastněnými pozorovateli, ale aktivními spolu-tvůrci života společnosti, aby si plně uvědomovali vlastní odpověd-nost a toto vědomí spojovali především se svědomitou prací, s všestrannou přípravou k uplatnění v zaměstnání a občanském životě, s činným stanoviskem k životu vůbec.“ Angažovaný přístup mladých lidí v souborech je zárukou dalšího rozvoje zá-jmové umělecké činnosti. Je závažným příspěvkem k plnění zá-věrů XIV. sjezdu v oblasti kultury a výchovy.

Komunisté byli a jsou nejdůslednějšími vlastenci. Dokázali to mnohokrát v nejtěžších dějinných zkouškách našeho národa. Příklad Julia Fučíka jako komunisty, redaktora i divadelního kri-tika to dokazuje nad jiné přesně. Internacionalismus a vlastenec-tví si v komunistickém pojetí splývají v jeden celek. Ve vlaste-nectví lidu socialistických zemí je spojena láska k vlastní zemi s hrdotí nad rozvojem a úspěchy celého socialistického spole-čenství. Hlásí-li se dnes amatérské divadlo ve svých angažovaných projevech k této myšlence, stává se významnou politickou a kul-turní silou. Festival současných her v Úpici se stane přehlídkou tohoto úsilí a přejeme mu, aby byl výrazným podnětem pro spo-lečenskou orientaci amatérského divadla a zůstal trvalou sou-částí socialistického kulturního života ve Východočeském kraji.

JAN LEMBERK

vedoucí odboru kultury
Východočeského KNV

Inscenace hry TVORBA

(K dramaturgickému profilu festivalu současných divadelních her)

V žádné oblasti umění se neobjevuje slovo krize tak často jako při rozboru původní dramatické tvorby. Je společná našim i zahraničním kritikám, sympóziím dramaturgů i historiků literatury a divadla. Není zde místo pro podrobnou analýzu tohoto jevu. Souborně lze říci, že obecně platnou příčinou je postupující změna tvaru divadla, uplatnění nového dramatického prostoru, nových estetických hledisek, kterým nutně nevyhovuje princip kukátkového jeviště, na kterém stále většinou hrajeme. Těsný dotyk filmu, televize, rozhlasu a divadla působí na tuto tvarovou proměnu, vede ke vzniku nových divadelních specifik. Z psaní divadelních her přestala být profese svázaná těsně s divadelním organismem, jak tomu bylo v časech Moliérových a Shakespearových, nebo u nás v době J. K. Tyla nebo později Karla Čapka. Srovnáme-li z tohoto hlediska světové úspěšné inscenace původních her (např. sovětského režiséra Ljubimova, polského Grotowského nebo milánského G. Strehlera) vidíme, že vždy jde o podobu scénáře, kde se spojuje literární složka s audiovizuální v tak těsném spojení, že naše běžná představa o divadelním textu je obrácena na ruby.

Uvedená příčina není jediná. Chceme-li poznat všechny příčiny takzvané krize původní divadelní tvorby, musíme především zkoumat společenské podmínky jejich vzniku. Repertoárová skladba letošního festivalu v drtivé většině přináší díla autorů socialistických zemí. Z hlediska politicko-výchovného i uměleckého je v první řadě třeba podtrhnout, že socialistickému umění se socialistické názory a jejich konkrétní uplatnění v životě společnosti stává základnou estetického systému, kritériem pro spojení obsahu a formy. Tak to vyplývá ze závěrů XIV. sjezdu KSČ stejně jako z přijatých usnesení komunistických stran socialistických zemí ke kultuře a umění. Dospíváme tak k hlubšímu pojetí společenské angažovanosti uměleckého díla, v kterém se spojují politické společenské záměry a cíle s estetickým systémem v dialektické jednotě.

V programu festivalu nacházíme dvě významná díla současné slovenské dramatiky. Slovenská dramatika ve velkém počtu her přináší značnou tematickou mnohotvárnost naší skutečnosti a v dílech Ivana Bukovčana, Osvalda Zahradníka a Jána Soloviče dospěla k onomu vzpomínanému dialektickému spojení estetického systému s realizací socialistických idejí ve společenské praxi.

Ivan Bukovčan vstoupil svými pracemi pro rozhlas, televizi, divadlo a především pro film do nejtěsnějších kontaktů s problematikou vzájemného tvarového ovlivňování a také hledání specifického vyjádření toho či onoho uměleckého druhu. V roce 1969 rozhlas vysílal jeho hru Kladně vyřízená žádost. Autor se soustřeďuje na charakter člověka. Zde člověk osamocený, který ztratil všechny kontakty a vazby s okolím, se smířil s mechanismy života, na které zredukoval sám sebe. Podobných postav je v Bukovčanově díle mnoho. Bývalý profesor Sumec z Pěstrosího večírku, osud Tóna ze hry Zažeh vlka, který žije pod stálým strachem proto, aby znovu neztratil důvěru a mohl klidně žít. Ve hře Slůčka pre dvoch alebo domáca šibenica je to manžel, který žije v rozvráceném manželství a ukrývá se před trestem a soudem. Bukovčan volí často mezní situaci, fiktivní prostředí, fiktivní vztahy, aby pomocí tohoto prostředku hlouběji pronikl k charakteru postavy a také, aby mohl vyjádřit pro svůj subjekt konkrétní společenskou pravdu. V mezní situaci jsou cestující v lanovce, která uvázne na horském štítu (jedna z Bukovčanových prvních her), podobně je tomu ve hře Než kohout zazpívá, kdy deset náhodných chodců se stane rukojmími fašistů, v mezní situaci je Luigi ve hře Luigiho srdce aneb Poprava tupým mečem. Naznačené metody tvůrčí cesty Ivana Bukovčana vedou ke zkoumání autorova přínosu z hlediska společenského dopadu jeho díla. Vývojem dospěl autor k hlubšímu pojetí dramatického charakteru, které nenechává nikoho na pochybách, na které názorové rovině stojí. Nejdále Bukovčan v tomto směru dospěl ve hrách Než kohout zazpívá a První den karnevalu (hra je výrazem boje kubánského lidu za svobodu). Společenská realita je hlavním dramatickým činitelem a určuje výrazně charakter postav. Luigiho srdce je velmi zajímavým dílem, navozující konfrontaci svých názorů s názory diváků, hra vycházející téměř z groteskního nadhledu, s ostrými satirickými rysy, demaskující americký společenský systém. Je to další Bukovčanův autorský úspěch v linii jeho komedií s fiktivními situacemi i zvraty jako je například science-fiktion komedie Téměř božský omyl, kde profesor Jordán vytvoří ze dvou poloviček dvou lidí, dva lidi nového smíšení. Posledním Bukovčanovým dílem je drama podložené historickými skutečnostmi tzv. Slovenského štátu a Slovenského národního povstání Sníh pod limbou. Ukazují se zde řady charakterových studií, Bukovčan uplatňuje autorský korektiv objektivní historickou realitou a dospívá k vnitřní aktualizaci smyslu jednání hlavních hrdinů.

Spor starého světa, poznamenaného zvyklostmi, řády kapitalistické třídní společnosti, přetrvávající v různě modifikovaných přežitcích s mladou generací, cítící jinak, stranicí socialistickému řádu je častým námětem divadelní tvorby nejen u nás, ale prakticky v celé dramatické literatuře socialistických zemí. Hra Osvalda Zahradníka Sóló pro bicí (hodiny) patří bezesporu k špičkovým zpracováním tohoto tematického okruhu u nás. Jde o žánrově složitý celek se symbolickými prvky, který má silné dramatické napětí. „Velikost“ minulosti tu je obnažena v nejrůznějších srážkách, které vysvětlují a zdůvodňují symbolický závěr osudu paní Contí. Zahradník je především rozhlasový autor

(například Svatost naivity, Vidina a jiné) a proto dokáže budovat vnitřní monolog postavy, využívat principu retrospektivy i v divadelním díle. Renaissance slovenské rozhlasové hry v šedesátých letech měla velký vliv na divadlo. Osvald Zahradník i ve hře Zurabaja (opět jsme tematicky v období 2. světové války) využívá těchto prostředků k netradičnímu objevování lidského nitra v konkrétní historické skutečnosti. V televizní hře Střecha úniku se setkáváme se zralým dílem, jehož dialog dospěl k filosofickým hloubkám, v nichž nacházíme umělce jasného názorového stanoviska.

Před dvěma lety se stala mladá sovětská dramatika značným impulsem pro naše dramaturgy i divadla. Rozhodujícím činitelem tu byli autoři sami, jejich schopnost zobrazit postavení člověka ve světě, ukázat socialistický ideál mladých lidí. Michail Roščin (Valentin a Valentina), Alexandr Vampilov (Červnové loučení, Starší syn, Lov na kachny), Mar Bajdžijev (Duel), uvádíme-li hry u nás inscenované, z různých stran dokládají tento přístup. Hra Alexandra Vampilova (tragicky utonulého v bajkalském jezeře) Starší syn staví do popředí otázku ceny člověka a lidské práce, viděnou očima mladých lidí, kteří v průběhu hry procházejí proměnou svých názorů a vztahů ke starší generaci. Umělecká osobnost autora se v první řadě jeví v mnohaplánovém rozpracování charakterů; právě v něm objevíme autorovu uměleckou specifickou. Příznačná lyrická ruská a sovětské dramatiky je osobitým národním uměleckým rysem Vampilova díla, v kterém navazuje na odkaz ruské klasické literatury a vytváří náročné lyrické motivy, které nesou v sobě Kolja a Táňa z Červnového loučení stejně jako Busygin a Nina ve Starším synovi. V této lyrice je velký životní impuls, reálná naděje v budoucí život. Právě ve vývinu těchto motivů se hlavně realizuje spojení estetického systému se společensko-politickým myšlením a činěním člověka ve prospěch socialismu.

Dramaturgie našich divadel dnes sahá k dílům západní dramatiky, které v základních ideových principech vyjadřují politiku zachování míru ve světě, ukazují pravdivě obraz člověka v podmínkách v nichž žije. Brazilská autorka D. Gambaro svou hrou Tábor je příkladem této dramaturgie. Divadlo je složitý organismus z hlediska uměleckého. Dramaturgicko-režijní koncepce každého představení otevírá dramaturgovi, režisérovi i hercům cestu k ideově uměleckému spoluautorství. Uvedení hry Tábor patří k tomuto okruhu inscenací, v nichž herci dodávají příběhu hlubší emotivnost a usilují o výraznější ideový apel.

Na festivalu se objevují i díla české dramatiky. Prvotiny, díla, která dovolují autorům sbírat první divadelní zkušenosti. V žebříčku textových hodnot stojí zatím nejnižší. Česká dramatická kultura posledních let se nemůže chlubit vývojovou kontinuitou, autorskými hodnotami, v nichž divadelní specifika a aktivní úsilí o poznání myšlení a konkrétní jednání v duchu socialismu jsou v jednotě. Uplatňování teorie absurdního divadla a tzv. antidivadla v šedesátých letech vytvořilo izolovaný okruh autorů a nedovolilo (díky ovšem netvořivé politice mnohých divadel) uplatňovat cesty moderního realistického dramatu. Je faktem, že v řa-

dě nových her (napříkl. hry Vojtěch Trapla) jde o aktuální tematiku a závažnou socialistickou problematiku, ale zároveň je zde menší umělecká náročnost v básnicky vyjadřovaných dramatických obrazech. Početně a také v kvalitě je silná linie adaptací historických látek, her inspirovaných českými dějinami, různě je parafrázujících (např. Milan Calábek Zázrak na louži a jiné). Česká dramatika onen pojem krize původní tvorby musí překonat. Festival současných her dává příležitost hledat nové cesty, ukazovat nové autory. V tom může být i jeho společenský přínos ne nepodstatného významu.

Inscenace, hry a tvorba autorů tvoří spojitě nádoby, harmonický celek, v němž se uskutečňuje dějinný pohyb divadla. Divadlo je tedy živý společenský organismus. Současná tvorba je klíčovou otázkou pro socialistické divadlo. Ve spojení tvorby autorů s divadlem je další klíč pro jednotu obsahu a formy. Inscenace bude životnou, když bude plnokrevným uměleckým dílem, na které platí všechny principy a zásady marxistické estetiky. Bez práce divadla nelze tvořit i nové drama, záleží na každém tvůrci, jaké místo si v tomto celku najde, v zápase za socialistickou tvářnost divadelního umění. Inscenátor i dramatik je dvojediná bytost, hledající cestu k divákovi, v této dvojedinosti a správném směru vzhledem k divákovi naší společnosti je překonávání již vzpomenuté krize her i autorů a budoucnost současné tvorby.

PETR PRŮSA

Divadelní studio OB Dobkovice Děčín

Patronát:

Juta Úpice

Hana Bednářová

DAŇ ZRÁNÍ

Dobkovice — Děčín

Máme před sebou mladý a sympatický soubor, který vznikl před několika roky, ale který již zaznamenal nesporné úspěchy na své cestě divadelním světem.

Se hrou Claudea Andrea Pugeta „Bláhový čas“ se zúčastnil v roce 1972 dokonce celonárodní přehlídky ve Vysokém nad Jizerou. Když pak vypsal karlovarské Kulturní středisko soutěž o novou divadelní hru se současnou tematikou, využil soubor příležitost a vybral si prvotinu mladé karlovarské knihovnice H. Bednářové Daň zraní. Vznikla tak ve spolupráci autorky a režiséra Josefa Dohnala inscenace rozhodně zajímavá, která těží nejen z textu a práce režie, ale v podstatné míře z mládí členů tohoto souboru.

Divadelní soubor
SCÉNA
Spojený závodní klub
Sklo Union
Libochovice

Patronát:

VUD Malé Svatoňovice

Mar Bajdžijev

DUEL

Ruský překlad: Vasilij Aksjonov

Český překlad: Ota Papp

Režie: František Brabec

Světla: František Kabát, Mirek Kolář

Inspice: Sylva Malá

Pomocná režie: Lothar Sedlák

Masky: Dana Stránská

Zvuk: Mirek Beneš

Scéna: Miloš Honsa

Hudba: Luboš Fišer

Osoby a obsazení:

Nazi

Jitka Matoušková-Sochová

Aziz

ing. Vladimír Kašpar

Iskander

Václav Frk

Ošetřovatelka

Venuše Klingenbergová

Scéna SZK Libochovice

Patří k vyspělým souborům Severočeského kraje. O jejich standardní úrovni svědčí již několikerá účast souboru na krajské přehlídce, která se koná každoročně na podzim v Žatci. Letos se této přehlídce zúčastnil vedle souboru dospělých i dětský soubor Scény SZK se hrou Jaromíra Sypala Jak děti zachránily svět. Téma mládí zajímá dramaturgii libochovického souboru na prvním místě. Po Vančurově Josefině nastudoval soubor Bajdžijevův Duel. Jiří Beneš v Amatérské scéně o představení napsal: „Libochovičtí jdou i za cenu řady škrtů cestou maximálního zdivadelňování literární předlohy.“ Úsilí o přesný divadelní tvar, srozumitelný a blízký divákům charakterizuje nejpáději tvůrčí profil tohoto souboru.

Dramatický odbor Alois Jirásek Kulturního klubu ROH v Úpici

Patronát:

ZPA Trutnov

Uspořádá: V. Hrabánek

Osvědčený
SÓLO PRO BICI
(hodyn)

Osvald Zahradník

SÓLO PRO BICÍ

(hodiny)

Ze slovenštiny přeložila L. Bařinková

Režie: ing. Zdeněk Jirásek

Scéna: Aleš Řezníček

Osoby a obsazení:

František Ábel

Ladislav Tomm ml.

Pavel Jesenský, jeho vnuk

ing. Vladimír Hetflejš

Dáša Vysocká, Pavlovo děvče

Danuše Jirásková

Reiner

Josef Strnad

Paní Contiová

Krista Zahradníková

Chmelík

JUDr. Jaroslav Jörka

Inspektor Mič

Ladislav Tomm st.

Taxikář

Zdeněk Jirásek

Lékařka

Marie Jirásková

První zřízenec

Martin Táborský

Druhý zřízenec

Jindřich Lukavský

Představení řídí: H. Mašková, Z. Turková

Zvuk: S. Kábrt

Světla: A. Středa, J. Bidlo

Dekorace: J. Sobolík, A. Řezníček

Masky: J. Michalička

Rekvizity: V. Husáková

Slovo o souboru

Dramatický odbor „Alois Jirásek“ Kulturního klubu ROH v Úpici má bohatou divadelní tradici. Od založení ochotnického divadla v našem městě uplynulo již 150 let.

V současné době má soubor na 50 aktivních členů, kteří hrají jak v činohrách, tak i v operetách. Repertoár souboru je zaměřen na hry se závažnou uměleckou tematikou, jako např. Ptáčkův Konec dětí, Goodrichové Deník Anny Frankeové, Jiráskova Vojnarka, Tylův Strakonický dudák ap. Nezapomíná se však ani na zábavné hry — např. Camelottiho Létajíci snoubenky, Watky-novo Volá Melbourne a na velmi oblíbené operety — Nejlíp je u nás a Nazdar, tati, Stelibského Ostrov milování ap.

Je velmi potěšující, že se v souboru podařilo vytvořit hezké prostředí, které podněcuje tvůrčí aktivitu jak ochotníků starší a střední generace, tak i zcela nových mladých členů, kteří postupně přvezmou pochodeň Thálie a ponесou ji dál.

Divadelní soubor ZK SVIT, ZPS a RŘ Gottwaldov

Patronát:

Transporta Úpice

Griselda Gambaro

TÁBOR

(El campo)

Překlad: Jan a Jana Makariusovi

Osoby a obsazení:

Martin	Miloš Kadlec
Franco	Ludvík Stašek
Emma	Zdena Dubanská
Vykonavatel	Antonín Šolar
Dozorci	Jiří Dubanský
	Josef Polášek
	Ladislav Lysoněk
Vězni	Růžena Vítková
	Dagmar Barošová
	Jana Petříková
	Anna Martišková
	Sylva Slaninová
	Eva Teplíčková

Světla: Zdeněk Janča

Zvuk: Marie Bahnová

Text sleduje: Zdena Stašková

Scéna a režie: Karel Semerád

Představuje se Vám

Představuje se vám jeden z našich nejúspěšnějších amatérských souborů, několikanásobný účastník soutěže nejvyšší — Jiráskova Hronova, účastník řady dalších soutěží a přehlídek, soubor, který reprezentuje naši divadelní tvorbu i v zahraničí. Připomeňme jen inscenaci brazilského autora Guilherme Figueiredo „Liška a hrozný“ nebo největší úspěch souboru s inscenací hry Maxima Gorkého „Vassa Železnovová“. Tentokrát se Gottwaldovští rozhodli pro hru z jihoamerického kontinentu s problémy více než současnými. A vzhledem k tomu, že ještě v průběhu tohoto festivalu odjíždí celý soubor do Belgie, kde se zúčastní oslav 29. výročí osvobození koncentračního tábora v Dachau, přejeme mu nejen Zlomte vaz, ale i šťastnou cestu.

Proč Tábor

Hra Griseldy Gambaro „Tábor“ (El campo) z roku 1968 se nám hned po prvním přečtení jevila z několika pohledů hrou přinejmenším zajímavou, a dále se to tak říci, lákavou k realizaci. Především autorčin přístup k látce ztvárněné prostředky zcela originálními, neotřelými, nabízející i nové cesty stavby charakterů a vztahů jednajících postav. Tedy možnost uchopit se daného námětu prvky absurdního divadla a černého humoru. Ještě stručněji řečeno, básnivá hodnota předlohy. Vedle této přednosti hry nás zaujala samozřejmě aktuálnost. Jednak aktuálnost pramenící pro nás z blízkého poznání fašismu, ovšem my se snažíme posunout rámec hry ještě dále, nechceme hrůz nacismu jen vzpomínat (a v tom chceme hledat novou údernou akutálnost), chceme inscenací varovat: fašismus stále ještě žije, v nových skrytých formách, je třeba jeho přítomnost si stále uvědomovat a aktivně proti němu bojovat. Díváme se proto na naši hru jako na hru proti násilí, které se děje nejen za zdmi táborů, nebo které se kdysi páchalo a před kterým jsou ostatní chráněni. Je to hra proti každodennímu násilí, před kterým nelze utéci do soukromí bytu, neboť právě tam (a to se snažíme zvláště v posledním obraze hry Tábor odhalit) zasahuje člověka nejdrtivěji. Není úniku, je jen jediné cesty, boje, angažovanosti. Posun, který provádíme, vidíme v tom, že nestavíme na fašismu hitlerovském (ten slouží k základnímu obrazu), ani na fašismu argentinském (který měla autorka zřejmě více na zřeteli) — chceme hrát hru varující. Přitom jsme si vědomi, že to není ta z her, která nabízí nějaká nová řešení. Jen burcuje, ale nevynáší soudy. Od toho je divák.

Divadelní soubor
TYL
při Klubu pracujících
v Železném Brodě

Patronát:

Texlen 21 Úpice

Alexandr Vampilov

STARŠÍ SYN

Komedie o dvou dějstvích

Překlad: Josef Palla

Texty písní: Václav Daněk

Hudba: Miloslav Ducháč

Hudbu nahrál orchestr zasloužilého umělce Karla Vlacha

Režie: Vladimír Klein

Pedagogická spolupráce: režisér divadla E. F. Buriana Josef Palla

Scéna: Jaroslav Procházka, Vladimír Mlejnek

Osoby a obsazení:

Busigin

Milan Kratochvíl

Silva

Oldřich Macek

Sarafanov

Karel Bareš

Vasilek

Jaroslav Balatka ml.

Kudimov

Vladimír Švitorka

Nina

Anita Nosková, Vlasta Koldovská

Makarská

Milena Procházková

Přítelkyně

Naďa Vaňková, Marie Bedanová

Soused

Jaroslav Balatka st.

Inspice: Vlasta Koldovská

Světla: Bohumír Hanka

Text sleduje: Irena Kleinová, Drahuše Janíková

Zvuk: Jaroslav Balatka ml.

Technická spolupráce: František Janík

Železný Brod

Divadelní tradice ve městě sahá na samý konec 17. století. Patří do mohutného proudu uvádění lidových her, které se nám v řadě opisů zachovaly v podkrkonošské oblasti. V roce 1960 oslavilo amatérské divadlo sto let svého organizovaného trvání. I zde v období mezi dvěma světovými válkami pracovalo několik souborů, byl mezi nimi i soubor Jednoty proletářské tělovýchovy. Ochoťnické divadlo se stalo po druhé světové válce významnou kulturní a společenskou silou. V dobrovolných brigádách vytvořili členové souboru přírodní divadlo Pod Kozincem, které umožnilo uvádět rozsáhlejší a náročnější hry a dovolilo zvát i profesionální operní soubory.

Ochoťnické divadlo v městské radnici má zajímavé unikum — malovanou oponu, která je dílem Vlastimila Rady a Václava Rabase, dotvářející atmosféru celého sálu. Soubor se v minulosti zúčastnil řady krajských přehlídek, k velkým úspěchům patří účast na IV. národní přehlídce divadelních souborů v Kutné Hoře v roce 1958.

Dramaturgie souboru je žánrově velmi pestrá, dávající možnost i mladší souborové generaci k výraznému uplatnění, jak to dokazuje uvedení Vampilova Staršího syna.

Alexandr Vampilov

STARŠÍ SYN

Divadelní studio Dům kultury ZVÚ ROH Hradec Králové

Patronát:

Texlen 22 Úpice

Ivan Bukovčan

LUIGIHO SRDCE

aneb

Poprava tupým mečem

Režie: Emil Trnka

Osoby a obsazení:

Luigi Lombardi, gangster

Benn Mc Loud, advokát

Mitchell, dozorce

major James Applgate

doña Dolores

Diana, její dcera

Frank Morris

Jezabel

Josef Veselý

Jan Kačírek

Josef Šubrt st.

Václav Vaňous

Zoja Bílá

Eva Vlčková

Josef Šubrt ml.

Jar. Fraiburková

Výprava, zvuk: Bohumil Halviger

Text sleduje: Božena Šubrtová

Hradec Králové

V roce 1868 vznikl v Hradci Králové ochotnický soubor s názvem „Klicpera“, který našel své následovníky v dnešním souboru Domu kultury ZVÚ. Od roku 1969 se snaží Hradečtí navázat na slavné tradice ochotnického divadla a svými inscenacemi v sále Koruny i na mnoha zájezdech dokázat, že i vedle profesionální scény může dobře žít divadlo amatérské.

Jejich první inscenací byl „Případ“ od Arthura Grima, pak „Lucerna“ Aloise Jiráska, s kterou zahajovali Jiráskův Hronov 1972, dále pořad „Můj komisař“ o životě Julia Fučíka a nakonec dnešní inscenace Ivana Bukovčana.

Tomuto asi 25člennému kolektivu přejeme nejen mnoho štěstí v mezikrajské přehlídce v Krnově, kam postoupil v souvislosti se svou přihláškou na letošní Jiráskův Hronov, ale i v celé další práci „na prknech, která znamenají svět“.